

DECIZIA nr. 9 din 19 februarie 2018

referitoare la interpretarea dispozițiilor [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010](#) cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă

EMITENT • **ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 469 din 7 iunie 2018**

Data intrării în vigoare 07-06-2018

Dosar nr. 2.632/1/2017

Judecător Iulia Cristina Tarcea	- Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Judecător Lavinia Curelea	- președintele delegat al Secției I civile
Judecător Eugenia Voicheci	- președintele delegat al Secției a II-a civile
Judecător Ionel Barbă	- președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Bianca Elena Țândărescu	- judecător la Secția I civilă
Dragu Crețu	- judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	- judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea	- judecător la Secția I civilă
Viorica Cosma	- judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	- judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	- judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	- judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Petronela Nițu	- judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	- judecător la Secția a II-a civilă
Emilia Claudia Vișoiu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.632/1/2017 este legal constituit conform dispozițiilor [art. 520 alin. \(8\) din Codul de procedură civilă](#) și ale [art. 27⁵ alin. \(1\) din Regulamentul](#) privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile [art. 27⁶ din Regulamentul](#) privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Interpretarea dispozițiilor [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa VII din Legea nr. 284/2010](#) privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/ militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă

Magistratul-asistent a învederat că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, puncte de vedere ale Ministerului Afacerilor Interne, Barbu Dumitru și Inspectoratului de Poliție Județean Olt și cereri de intervenție accesorie formulate de Pop G. Ioan, Asociația pentru Respectarea Drepturilor și Consilierea Cetățenilor, Hurezan Margareta și Popovici Marian.

Analizând cererile de intervenție accesorie, în raport cu dispozițiile legale incidente, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a constatat următoarele:

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este reglementată în cuprinsul [art. 519-521 din Codul de procedură civilă](#) și reprezintă, alături de recursul în interesul legii, unul dintre cele două mecanisme procedurale menite să asigure o practică judiciară unitară.

Astfel, atât recursul în interesul legii, cât și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă mecanisme procedurale prin care Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii, în realizarea rolului fundamental ce îi revine potrivit dispozițiilor [art. 126 alin. \(3\) din Constituția României, republicată](#).

Niciunul dintre cele două mecanisme procedurale reglementate de [titlul III „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” al cărții a II-a „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă](#) nu reprezintă căi de atac în sensul prevederilor procedurale. Un argument în acest sens îl reprezintă faptul că procedura de judecată în fața primei instanțe și în căile de atac sunt reglementate în [titlul I](#) și în [titlul II al cărții a II-a din Codul de procedură civilă](#), pe când cele două mecanisme de asigurare a unei practici judiciare unitare sunt reglementate în [titlul III al cărții a II-a](#). Este de observat că, în cuprinsul [titlului III „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” al cărții a II-a „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă](#), legiuitorul nu face trimitere la aplicarea dispozițiilor referitoare la judecata în primă instanță, în apel sau în recurs, așa cum a procedat (spre exemplu, prin dispozițiile [art. 482](#), [art. 494](#), [art. 508](#) ori [art. 513 din Codul de procedură civilă](#)) atunci când a considerat că este necesar să fie aplicate în mod corespunzător reguli specifice unei alte proceduri de judecată.

De altfel, cele două mecanisme procedurale de asigurare a unei practici judiciare unitare nu reprezintă un „proces civil” în înțelesul de diferend, conflict între două sau mai multe subiecte de drept, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu realizează o judecată propriu-zisă, caracterizată prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive în reglementarea [art. 634 alin. \(1\) din Codul de procedură civilă](#) și, ulterior, prin punerea în executare a titlului executoriu.

Or, în cazul mecanismelor de asigurare a unei practici judiciare unitare, Înalta Curte de Casație și Justiție procedează la dezlegarea cu caracter obligatoriu și de principiu a problemei sau chestiunii de drept cu care a fost investită, fără a realiza o activitate de judecată specifică procesului civil.

În consecință, instrumentele procedurale de asigurare a unei practici judiciare unitare rezidă, în esența lor, în activitatea de dezlegare, cu caracter de principiu, a unei probleme/chestiuni de drept, iar, în soluționarea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție aplică prevederile [Codului de procedură civilă](#) menționate anterior, nu dispozițiile referitoare la judecata procesului civil în primă instanță ori în căile de atac.

Astfel fiind, normele referitoare la „Alte persoane care pot lua parte la judecată” cuprinse în [capitolul II „Părțile” al titlului II „Participanții la procesul civil” din cartea I „Dispoziții generale” din Codul de procedură civilă](#) nu sunt compatibile cu specificul mecanismelor de asigurare a unei practici judiciare unitare reglementate de [titlul III al cărții a II-a din Codul de procedură civilă](#).

Pentru aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept va respinge ca inadmisibile cererile de intervenție accesorie formulate de Pop G. Ioan, Asociația pentru Respectarea Drepturilor și Consilierea Cetățenilor, Hurezan Margareta și Popovici Marian.

Constatând că nu mai sunt alte chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecătoare Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Prin Încheierea din data de 19 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.406/104/2016, Curtea de Apel Craiova - Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul [art. 519 din Codul de procedură civilă](#), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Interpretarea dispozițiilor [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea nr. 284/2010](#) privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu / trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29 septembrie 2017, cu nr. 2.632/1/2017.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. [Art. 519 din Codul de procedură civilă](#) stipulează următoarele: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective,

este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (în continuare **Legea-cadru nr. 284/2010**), abrogată prin **Legea-cadru nr. 153/2017** privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Anexa nr. VII, cap. II, art. 20 alin. (1) și (2):

(1) La trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avută/avut în luna schimbării poziției de activitate, astfel:

Vechime efectivă:

- până la 5 ani - un ajutor egal cu 3 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;*
- între 5-10 ani - un ajutor egal cu 6 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;*
- între 10-15 ani - un ajutor egal cu 8 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;*
- între 15-20 ani - un ajutor egal cu 10 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;*
- între 20-25 ani - un ajutor egal cu 12 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;*
- între 25-30 ani - un ajutor egal cu 15 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;*
- peste 30 ani - un ajutor egal cu 20 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază.*

(2) Personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, trecuți în rezervă sau direct în retragere, respectiv ale căror raporturi de serviciu au încetat, cu drept la pensie de serviciu, înainte de împlinirea limitei de vârstă de pensionare prevăzute de lege, mai beneficiază, pentru fiecare an întreg rămas până la limita de vârstă de pensionare sau, în situația în care pot desfășura activitate peste această limită, până la limitele de vârstă în grad la care pot fi menținute în activitate categoriile respective de personal, de un ajutor egal cu două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază.

5. Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (în continuare **Legea nr. 285/2010**)

Art. 13, alin. (1): „În anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragerea, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

6. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea **art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008** privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin **Legea nr. 283/2011** (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010**)

Art. 9: „În anul 2012 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

7. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată de **Legea nr. 36/2014**, cu modificările ulterioare (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012**)

Art. 2: „Prevederile **art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012**, aprobată cu modificări prin **Legea nr. 182/2012**, și ale **art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010** pentru completarea **art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008** privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin **Legea nr. 283/2011**, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin **Legea nr. 28/2014**, cu modificările și completările ulterioare (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013**)

Art. 10 alin. (1): „În anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin **Legea nr. 71/2015**, cu modificările și completările ulterioare (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014**)

Art. 9 alin. (1): „În anul 2015, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015**)

Art. 11 alin. (1): „În anul 2016, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin **Legea nr. 152/2017**, (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016**)

Art. 10 alin. (1): „În perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

12. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin **Legea nr. 115/2017**, cu modificările ulterioare (în continuare **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017**).

Art. 1 alin. (3): „Prevederile **art. 1 alin. (3)-(5)**, **art. 2-4**, **art. 5 alin. (2)-(4)** și **art. 6-11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016** privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie-31 decembrie 2017.”

IV. Expunerea succintă a procesului

13. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Olt - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, la data de 15 noiembrie 2016, cu nr. 3.406/104/2016, reclamantul A a chemat în judecată pe pârâtul B, solicitând instanței ca, prin sentința ce se va pronunța, acesta din urmă să fie obligat „la plata sumei cuvenite, actualizată cu inflația la data plății efective, reprezentând contravaloarea celor 15 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază ajutorului stabilit în raport cu solda funcției de bază, conform prevederilor **alin. (1) și (2) ale art. 20, secțiunea a 3-a, cap. II, anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010** privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”.

S-a solicitat, totodată, obligarea pârâtului și „la plata unui ajutor egal cu 14 solde, actualizate cu indicele de inflație la data plății efective, reprezentând contravaloarea a două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază cuvenite conform **alin. (2) art. 20, secțiunea a 3-a, cap. II, anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010** privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”, unde se stipulează că, la încetarea raporturilor de serviciu cu drept la pensie de serviciu înainte de împlinirea limitei de vârstă de pensionare prevăzute de lege, militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special mai pot beneficia pentru fiecare an întreg rămas până la limita de pensionare sau, în situația în care pot desfășura activitate peste această limită, până la limitele de vârstă în grad la care pot fi menținute în activitate categoriile respective de personal, de un ajutor egal cu două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază.

14. Prin Sentința nr. 155 din 8 februarie 2017, Tribunalul Olt a respins cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată, cu motivarea că, așa cum rezultă din interpretarea normelor legale incidente, voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept.

15. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul A, solicitând admiterea căii de atac, casarea sentinței și, în rejudecare, admiterea cererii de chemare în judecată în sensul obligării pârâtului B la plata ajutorului egal cu 29 de solde, prevăzute de **art. 20 din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010**, ajutoare care să fie actualizate la data plății efective.

16. La data de 12 iunie 2017, intimatul-pârât B a depus cerere de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a răspunde problemei de drept privind interpretarea dispozițiilor **art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010**, respectiv dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi, în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

17. Prin Încheierea din data de 19 septembrie 2017, Curtea de Apel Craiova - Secția contencios administrativ și fiscal a reținut admisibilitatea cererii de sesizare, având în vedere următoarele considerente:

a) Soluționarea litigiului, aflat în judecată în ultimă instanță, depinde de rezolvarea următoarei probleme de drept: interpretarea dispozițiilor **art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010** cu privire la faptul

dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă.

b) Problema de drept care face obiectul sesizării este nouă, asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Cu referire la [Decizia nr. 16/2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța de trimitere a reținut că, deși Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită cu o chestiune de drept similară, aceasta a vizat o altă perioadă, apreciindu-se că, în perioada iulie-decembrie 2010, este suspendat exercițiul dreptului, iar nu existența acestuia.

De asemenea, în considerentele aceleiași decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că, în perioada 2011-2015, voința legiuitorului a fost aceea de suspendare a exercițiului dreptului de acordare a indemnizațiilor sau ajutoarelor, iar nu de eliminare a acestor beneficii acordate unor categorii socioprofesionale.

Or, în speța dedusă judecării, interpretarea dispozițiilor legale privește anul 2016, an în care reclamantul și-a încetat activitatea prin pensionare.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată

18. Instanța de trimitere a reținut că, potrivit [art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010](#), la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avută/avut în luna schimbării poziției de activitate.

19. Pentru anul 2011 au fost în vigoare dispozițiile [art. 13 alin. \(1\) din Legea nr. 285/2010](#), care dispun în sensul că, în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

20. În [art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012](#) se menționează că prevederile [art. 7 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012](#) privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin [Legea nr. 182/2012](#), și ale [art. 1 alin. \(4\) și \(5\)](#), [art. 2, 3](#), [art. 4 alin. \(1\) și \(2\)](#), [art. 6, 7, 9, 11](#), [art. 12 alin. \(2\)](#) și [art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010](#) se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.

21. Potrivit [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013](#) în anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

22. În conformitate cu prevederile [art. 9 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014](#), în anul 2015, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

23. [Art. 11 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015](#) prevede că, în anul 2016, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecere în rezervă nu se aplică, iar [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016](#) prevede că, în perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

24. De asemenea, [art. 1 alin. \(3\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017](#) stipulează că prevederile [art. 1 alin. \(3\)-\(5\)](#), [art. 2-4](#), [art. 5 alin. \(2\)-\(4\)](#) și [art. 6-11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016](#) se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie-31 decembrie 2017.

25. Din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept.

26. Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011-2017.

VII. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. Intimatul-pârât a arătat că dispozițiile legale care, în intervalul 2011-2017, au reglementat faptul că prevederile privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragerea, încetarea raporturilor de serviciu sau la trecerea în rezervă nu se aplică, respectiv nu se acordă, au fost interpretate în mod neunitar de instanțele de judecată, fiind pronunțate soluții diferite în dosarele care au avut ca obiect acțiunile formulate de polițiști prin care au solicitat aceste ajutoare.

A mai arătat că, din punctul său de vedere, acțiunile referitoare la acordarea ajutoarelor solicitate de polițiști/militari la încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă/ retragere trebuie respinse, ca neîntemeiate.

28. Recurentul-reclamant nu a formulat în scris un punct de vedere, însă oral a învederat că nu este de acord cu cererea de sesizare, interpretarea dispozițiilor legale fiind clară.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. Referitor la interpretarea dispozițiilor [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010](#), respectiv dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/ retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste dispoziții în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă, la nivelul instanțelor naționale s-au conturat următoarele orientări jurisprudențiale:

30. Unele instanțe au respins acțiunile ca fiind prematur formulate sau ca nefondate/neîntemeiate.

31. În acest sens, s-a arătat că [Legea-cadru nr. 284/2010](#) are caracter de lege generală, în timp ce [Legea-cadru nr. 285/2011](#) este o lege specială, vizând aplicarea în anul 2011 a dispozițiilor [Legii-cadru nr. 284/2010](#). Acest caracter de act normativ special în raport cu [Legea-cadru nr. 284/2010](#) îl au și actele normative adoptate după anul 2011 în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, așadar și [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015](#).

32. Legea specială derogă de la prevederile legii generale și se aplică cu prioritate față de legea generală.

33. Chiar dacă dispozițiile [art. 13 din Legea nr. 285/2011](#) se interpretează în sensul că nu elimină dreptul la acordarea ajutoarelor/indemnizațiilor în cazul în care ieșirea la pensie, retragerea, încetarea raporturilor de serviciu ori trecerea în rezervă a intervenit în anul 2011, ci doar suspendă exercițiul acestui drept, drepturile reglementate de [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din cap. II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010](#) nu au devenit exigibile nici până în prezent.

34. Ajutoarele în cauză nu fac parte din categoria drepturilor fundamentale, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de [art. 53 din Constituția României, republicată](#).

35. Raportat la toate aceste prevederi incidente, rezultă că dreptul la ajutoarele respective nu poate fi acordat, fiind supus unui termen suspensiv, care amână, până la împlinirea lui, începutul exercițiului dreptului subiectiv civil și al executării obligației civile corelative, fiind astfel amânată scadența obligației.

36. Instituțiile și autoritățile publice pârâte nu au un drept de opțiune între punerea sau nu în aplicare a dispozițiilor legale care reglementează interdicția analizată cu privire la ajutoarele pretinse de reclamant, astfel că neacordarea drepturilor bănești solicitate constituie expresia conformării la dispozițiile legale cuprinse în legile anuale ale salarizării.

37. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin [Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015](#), pronunțată în Dosarul nr. 689/1/2015, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și a stabilit că „dispozițiile [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#) privind unele măsuri necesare restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului de acordare a ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie-31 decembrie 2010, nu și existența acestui drept”. S-a reținut în considerentele deciziei că „din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare /indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept”.

38. În consecință, refuzul pârâților de a acorda ajutoarele solicitate este unul justificat, în condițiile în care prin legile anuale ale salarizării legiuitorul a prevăzut în mod expres și imperativ că nu se aplică dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

39. În acest sens, s-au pronunțat Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Neamț, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel București, Tribunalul București, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu (într-o opinie minoritară), Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Cluj, Curtea de Apel Cluj (în opinie majoritară), Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Dâmbovița, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Suceava și Tribunalul Prahova (la nivelul acestor două din urmă existând și soluții contrare).

40. Alte instanțe au apreciat că acțiunile sunt întemeiate, fiind obligat angajatorul la plata ajutoarelor; au fost identificate și hotărâri judecătorești prin care s-a dispus ca plata să se efectueze la încetarea cauzei de suspendare legală.

41. Pentru a se pronunța astfel, s-a reținut că dreptul pretins își găsește temeiul juridic în [art. 7 alin. \(1\) din Legea-cadru nr. 284/2010](#). Această normă legală a fost exclusă de la aplicare în fiecare an bugetar prin diferite dispoziții legale: [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#) privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu

modificările și completările ulterioare, [art. 13 din Legea nr. 285/2010](#), [art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010](#), [art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012](#), [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013](#), [art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014](#) și [art. 11 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015](#).

42. Din prevederile legale anterior menționate nu rezultă în mod neechivoc voința legiuitorului de a nu recunoaște dreptul stabilit de [Legea-cadru nr. 284/2010](#) prin legile anuale de aplicare. Dacă ar fi fost așa, ar fi procedat la abrogarea lui expresă, ceea ce însă nu s-a realizat.

43. În acest context, s-a apreciat că persoana care se află în această situație poate revendica stabilirea și recunoașterea dreptului. A impune acceptarea unor conduite aleatorii din partea statului în materia unor drepturi fundamentale înseamnă a priva de conținut dreptul de proprietate, garantat prin Protocolul 1 la Convenția europeană a drepturilor omului. Din această perspectivă, în astfel de situații se poate susține că este încălcat dreptul convențional al drepturilor omului, deoarece se poate justifica cu temei că persoana în cauză deține un bun în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, putându-se aplica inclusiv teoria dreptului câștigat.

44. Nu poate rămâne, așadar, la aprecierea legiuitorului (în marja sa de reglementare) dacă acordă sau nu un anumit spor sau avantaj de natură salarială pentru că dreptul, deși există, este golit de substanță prin efectul normelor legale anuale. Or, deși norma de principiu nu a fost abrogată expres, ea este înlăturată de la aplicare fără nicio justificare legală, în acest sens fiind și [Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015](#) a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Nu poate fi acceptat efectul dilatoriu sine die al unei astfel de reglementări, o astfel de abordare lipsind de conținut, pe termen lung, însuși dreptul.

45. În acest sens s-au pronunțat Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Călărași, Tribunalul Teleorman, Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Prahova, Curtea de Apel Suceava și Tribunalul Botoșani.

46. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a comunicat niciun punct de vedere cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

47. Prin [Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015](#), pronunțată în Dosarul nr. 689/1/2015 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că „dispozițiile [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#) privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie- 31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept”.

48. Prin [Decizia nr. 11 din 20 februarie 2017](#), pronunțată în Dosarul nr. 3.489/1/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.826/110/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „interpretarea dispozițiilor [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin [Legea nr. 28/2014](#), cu modificările și completările ulterioare, și [art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 71/2015](#), cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă sintagmele «nu se acordă», respectiv «nu se aplică», cuprinse în textele legale menționate, se referă la substanța dreptului la acordarea indemnizației la ieșirea la pensie sau reprezintă doar o suspendare a acordării acestei indemnizații și, totodată, în eventualitatea în care cele două sintagme vizează doar suspendarea exercițiului dreptului la indemnizația la ieșirea la pensie, dacă această suspendare se referă numai la perioada anului 2014, respectiv 2015, și numai la persoanele al căror drept la pensie s-a deschis în anul 2014, respectiv 2015, sau vizează toate persoanele care au vocație la plata acestei indemnizații, indiferent de data deschiderii dreptului la pensie pentru acestea; în condițiile în care interpretarea este în sensul că cele două sintagme menționate anterior se referă doar la suspendarea exercițiului dreptului la indemnizația la ieșirea la pensie, care este data de la care persoanele cu vocație la plata acestei indemnizații pot solicita acordarea efectivă a dreptului lor”.

49. Curtea Constituțională a pronunțat [Decizia nr. 326 din 25 iunie 2013](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iulie 2013, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 13 alin. \(1\) din Legea nr. 285/2010](#) și a constatat că dispozițiile [art. 13 alin. \(1\) din Legea nr. 285/2010](#) sunt constituționale, în raport cu criticile formulate, și [Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012](#) și a ordonanței în ansamblul său.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

50. Prin raportul întocmit în cauză, conform [art. 520 alin. \(8\) din Codul de procedură civilă](#), s-a arătat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de [art. 519 din Codul de procedură civilă](#).

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

51. Potrivit dispozițiilor [art. 519 din Codul de procedură civilă](#): „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

52. Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

53. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, curtea de apel investită cu soluționarea recursului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, iar cauza ce face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Craiova, titulara sesizării.

54. Asupra condiției de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată se reține faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat, în jurisprudența sa, că: „[art. 519 din Codul de procedură civilă](#) nu definește noțiunea de chestiune de drept. În doctrină, s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.” ([Decizia nr. 16 din 23 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

55. Chestiunea de drept care face obiectul sesizării în Dosarul nr. 3.406/104/2016 are următoarea formulare: „Interpretarea dispozițiilor [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010](#) privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, poliștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă”.

56. Cu referire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, Înalta Curte constată că nu este îndeplinită cerința noutății.

57. Analiza conținutului [art. 519 din Codul de procedură civilă](#) relevă că noutatea chestiunii de drept care face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra chestiunii de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept, iar în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în conținutul [art. 519 din Codul de procedură civilă](#), evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența acesteia. ([Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 4/14.04.2014](#), pronunțată în Dosarul nr. 2/1/2014 HP).

58. În acest sens, s-a apreciat că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate. În egală măsură însă noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor [art. 519 din Codul de procedură civilă](#), poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală ulterior.

59. Sesizarea de față a fost formulată într-un litigiu generat de neacordarea ajutoarelor prevăzute de [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010](#) către reclamant, acesta încetându-și activitatea, prin pensionare, în anul 2016.

60. Însă, din examinarea jurisprudenței anexate sesizării se observă că litigii de acest gen s-au aflat pe rolul instanțelor încă din anul 2013.

61. Problema de drept generată de aplicarea dispozițiilor legale din actele normative privitoare la salarizarea în sectorul bugetar, prin care legiuitorul, în mod succesiv, a stipulat că prevederile [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010](#) nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă, nu este recentă, existând o hotărâre a instanței supreme, pronunțată în cadrul mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, menționată chiar de către instanța de trimitere în cuprinsul sesizării, hotărâre prin care problema de drept în discuție a primit o dezlegare de principiu.

62. Astfel, prin [Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că: „dispozițiile [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#) privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie-31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept”.

63. În motivarea acestei decizii, instanța supremă, corelând dispozițiile [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#) cu cele ale [art. 16 alin. \(1\)](#) din același act normativ, a reținut că măsura instituită de [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#) a avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv pe perioada 3 iulie-31 decembrie 2010, și că rațiunea măsurii dispuse de legiuitor își are izvorul într-o situație de excepție, respectiv criza economică a țării; de asemenea, sa reținut, din interpretarea normelor legale enunțate, că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept, și că rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/ indemnizațiile în anii 2011-2015.

64. Așa cum s-a arătat mai sus, dispozițiile [art. 9 din Legea nr. 118/2010](#), care prevăd că „începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu se mai acordă ajutoare sau, după caz, indemnizații la ieșirea la pensie, retragere ori la trecerea în rezervă”, au un conținut similar dispozițiilor legale prin care legiuitorul a dispus, succesiv, măsura neaplicării prevederilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011-2017 [[art. 13 alin. \(1\) din Legea nr. 285/2010](#), [art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010](#), [art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012](#), [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013](#), [art. 9 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014](#), [art. 11 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015](#), [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016](#) și [art. 1 alin. \(3\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017](#)].

65. Prin urmare, raționamentul evidențiat în considerentele [Deciziei nr. 16 din 8 iunie 2015](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se transpune în interpretarea dispozițiilor legale din actele normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar în perioada 2011-2017, prin care s-a stipulat că aceste prevederi care reglementează beneficiul ajutoarelor nu se aplică, respectiv că aceste ajutoare nu se acordă, interpretarea de principiu dată anterior păstrându-și actualitatea.

66. Devine astfel evident că, față de [Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015](#) a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, problema de drept care face obiectul sesizării nu mai are caracter de noutate, cu consecința inadmisibilității sesizării.

67. În acest sens a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și prin [Decizia nr. 11 din 20 februarie 2017](#), pronunțată în Dosarul nr. 3.489/1/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, respingând, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.826/110/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor [art. 10 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin [Legea nr. 28/2014](#), cu modificările și completările ulterioare, și [art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014](#) privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 71/2015](#), cu modificările și completările ulterioare, și anume de a se stabili dacă sintagmele «nu se acordă», respectiv «nu se aplică», cuprinse în textele legale menționate, se referă la substanța dreptului la acordarea indemnizației la ieșirea la pensie sau reprezintă doar o suspendare a acordării acestei indemnizații.

68. În considerentele acestei hotărâri, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că problema de drept sesizată „transcende în timp, în măsura în care prin reglementările succesive evocate legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind indemnizațiile la ieșirea la pensie, fiind comună în reglementările succesive problema dacă sintagmele «nu se acordă», respectiv «nu se aplică» se referă la substanța dreptului la acordarea indemnizațiilor la ieșirea la pensie sau reprezintă doar o suspendare a exercițiului acestui drept pe perioada expres prevăzută de lege”.

69. În același timp, având în vedere faptul că [Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015](#) a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este obligatorie erga omnes, potrivit dispozițiilor [art. 521 alin. \(3\) din Codul de procedură civilă](#), se apreciază că nu este îndeplinită nici condiția de admisibilitate care impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept sesizate. Pentru aceste considerente, în temeiul [art. 521](#) cu referire la [art. 519 din Codul de procedură civilă](#),

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 3.406/104/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Interpretarea dispozițiilor [art. 20 alin. \(1\) și \(2\) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010](#) cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă”. Obligatorie, potrivit dispozițiilor [art. 521 alin. \(3\) din Codul de procedură civilă](#). Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 februarie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Ileana Peligrad
